

Slovenský študentský časopis literárnych prác z detskej literatúry
Číslo 8/2017

ISSN 2406-260X

ČARBOLOG

TYLOVÁ SUKNIČKA

Malou izbou sa ozývala krásna hudba. Bola to malá drevená šperkovnica, ktorú Lucia zdedila po svojej starej mame. Nikto presne nevedel, aká je šperkovnica stará. Aj napriek jej starobe, hudba bola čarovná. Ale to nebolo všetko. V šperkovnici stála malá balerína.

Otec zobúdza Luciu každé ráno otvaraním šperkovnice, aj keď hudbu nemohla počuť.

- Dobré ráno, dcéruška. Vyspikala? Čo sa ti snívало?

- Dobré ráno, ocko! Snívala som, že tancujem. Ale hudbu som nepočula. Vykrúcala som sa, vykrúcala... Piruetku som krásnu spravila. Ale hudbu som, ocko, nepočula.

- Milá Lucia, hudbu máš vo svojom srdci. Ak ju aj nepočuješ, to neznamená, že ju nemôžeš cítiť.

Lucia nemala sluch. Bola postihnutá hluchotou, odkedy sa narodila. Mala šesť rokov a lekári povedali, že nikdy ani nebude počuť. Tiež ani nehovorila. Preto nosila sluchový aparát. Jazyk, ktorým hovorila, bol posunkový jazyk, ktorý používali nepočujúci. Lucka chodila do školy pre deti so sluchovým postihnutím. Celý počujúci svet zostal pre Lucku zatvorený.

Lucia bola výborné a krásne dieťa. Rada nosievala sukničky, v ktorých sa každú chvíľu vykrúcala na špičkách ako balerína. Keďže bola postihnutá hluchotou, neverila, že sa môže stať balerínou.

Svitlo ráno, ako každé dovtedy. Rozdiel spočíval v tom, že v ten deň Lucia mala narodeniny. Ako každé ráno izbou sa ozývala hudba a balerína sa vykrúcala. Lucia sa zobudila a pozrela na usmiateho ocka. Vedľa nej bola krásna biela tylová suknička. Strieborné flitre sa tak silne ligotali, že Lucka mala pocit, že ešte stále spí.

- Ocko, ocko! A čo je to?

- Dobré ráno, Lucka. To je darček pre teba. Oblečieš si ju?

- Áno!

Pošúchala si očka rúčkami, obliekla si sukničku a začala sa vykrúcať. Ocko jej položil ruku na srdce a opýtal sa jej:

- Počuješ hudbu, Lucka?

- Počujem! Je taká silná!

Sluchový aparát bol vypnutý.

Snenie pretrhol hlboký mužský hlas. To už nebol ockov hlas. Ocko umrel v ten istý rok, keď jej daroval tylovú sukničku. Volali ju na javisko. Z tylovej sukničky už dávno vyrástla. Lucia mala dvadsaťtri rokov a vystriedala už mnohé sukničky. Bola balerínou už štrnásť rokov. Lucia vyšla na javisko. Hudba sa tak krásne ozývala. Položila si ruku na srdce a vykrúcala sa, vykrúcala...

Miroslava Ožvátová

AKO MAČKA SPADLA DO CHLIEVA?

Mišo Hlaváč je dedinský chlapec, ktorý žije neďaleko centra mesta Báčsky Petrovec. Tento malý hrdina bol odjakživa považovaný za žartovného, radostiplného a inteligentého šprndúľa. Tiež bol známy svojou tučnou postavou a hrubým mužským hlasom a možno práve preto ani nemal mnohých kamarátov. Žil s matkou. Otec ich prednedávnom opustil a odišiel pracovať do zahraničia. Mišo mal osem mačiek, ktoré nadovšetko chcel, a preto ho všetci nazvali mačacím playboyom. Avšak s tými mačkami bolo čo aj zažiť. Jeden príbeh vám teraz vyrozprávam.

Stalo sa to asi pred dvomi rokmi. Bol krásny slnečný sobotňajší deň a Mišo sa hral vonku na nádvorí spolu s mačkami. Boli to potvory nezbedné a schopné naozaj všetkého. Každá z nich mala aj svoje meno – Petúnia, Augustinius zvaný Teplomer, Micka, Gargamel, Dixy, Strachoprd, Žozefin zvaná Buchtička a Maximilián, známy aj ako Max. Bola to tzv. fantastická osmička. Každá z tých mačiek bola svojím spôsobom unikátom. V ten deň, keď sa Mišo s nimi hral, stalo sa mu naozaj všeličo. Svoje mačky vždy rozmaznával, dával im všetku svoju lásku, krmil ich...

„Cicúšky, macúšky, čo si moji krásavci dnes dajú pod zub?“ opýtal sa ich milým hlasom.

„Mráu, mráu, ja by som si rada dala Whiskas a potom by som si lízla aj z teplého mliečka,“ zamňaučala Buchtička. „Ale nie,“ ozval sa kocúr Gargamel prefikaným hlasom, „prines nám chutné teľacie stehná, aby som si do rána oblizoval svoje krásne pazúriky.“

Vo chvíli, keď sa Mišo vybral po jedlo, stúpil na mačací výkal. Celý vystrašený sa rozbehol za mamou. „Mama, mama, pozri!“

„Čo je, Mišo, čo kváliš ako malé prasa?!“ skríkla naňho nepekným hlasom. „Pozri, čo mám na nohe, pozri!“ „Fúj, ty nemotorné decko, však je to hovnienko!“ „Mami, prosím ťa, potrebujem nakŕmiť svoje mačičky!“ zajajkal. „Je mi to jedno, prac sa mi z očí, nech ťa nevidím!“

Chudák Miško sa rozplakal a jeho mačky zostali hladné.

Po tej nepríjemnej udalosti sa Miško usadil na deke pri mačkách.

„Prečo ma tak všetci nenávidia?“ zaplakal Miško. „Miško, neplač, nie si sám, máš nás,“ upokojovala ho Petúnia.

„Mu mu musíš byť si si silný,“ zakoktal Strachoprđ.

„Sme veľmi šťastní, že si naším kamarátom,“ povedala Dixy.

„Mjau, mjau,“ potvrdil Max.

V jednej chvíli sa z domu ozval strašidelný vreskot Mišovej matky: „Mišo, prac sa dnu upratať si svoju izbu!“ A tak sa neborák Miško pobral splniť si prikázaný záväzok.

Po tom, čo si upratol izbu, slnko už pomaly zapadalo a on sa vybral späť na dvor, ktorý upratovala jeho rozčúlená mama a s metlou odohnala mačky. A tie celé vystrašené rozbehli sa rovno k stajni, vedľa ktorej sa nachádzal chliev, kde boli ošípané. Nad chlievom a nad stajňou sa nachádzala veľká povala, kde mali mačky úkryt. Na povalu liezli rebríkom zo stajne, lozili po ňom pravidelne hore-dolu. Keď Mišo zočil mačky pri chlieve, zamieril rovno na to miesto.

„Miško, my už pomaly pôjdeme späť do úkrytu,“ povedala Micka. „No dobre, ja len reku, či sa nehneváte na mňa?“ vyľakaný sa opýtal. „Ale nie, všetko je v poriadku“ upokojil ho Teplomer.

A tak sa smutný Miško vybral spolu s mačkami do stajne, aby sa s nimi rozlúčil. Jedna za druhou sa začali šplhať po rebríku. Vo chvíli, keď sa kocúr Max ako posledný už takmer dostal hore, pošmykla sa mu labka. Pľas! Max spadol do chlieva, ktorý bol plný výkalov, a ošípané sa vrhli naňho.

„Groh, groh, chlip, chlip, groh, groh...“ ozývalo sa z chlieva. „Fíha, ty si ale chutný poklad,“ zakvílila jedna ošípaná. „Pustite ma, pustite ma, nie som vašim pokrmom!“ zaplakal Max.

Vtedy sa do chlieva s lopatou v ruke a čižmami na nohách dostal statočný Mišo, aby zachránil svojho kamaráta. „Zmiznite, vy neposlušné zvery a dajte môjmu priateľovi pokoj!“ kričal.

Ošípané sa vtedy vyľakali, vzdialili sa od mačiatka, ktoré Mišo vzal na lopatu, vyniesol von z chlieva a chliev zavrel. „Ty moje úbohé stvorenie!“ zakvílil. Ihneď ho takého špinavého vzal do rúk a po rebríku vyniesol na povalu.

„Mišo, kde si?!“ volala naňho mama. Celý vyľakaný sa rozbehol k nej. „Tu som, mami,“ povedal vyľakaným hlasom.

„Panenka Mária, čo sa ti stalo?“ povedala, divne sa pozerajúc naňho.

„Nič,“ povedal. „Neklam, veď sa pozri na seba!“ zakričala hlasno. „Ale...“ „Žiadne ale, nepovedz mi, že si sa džgal do chlieva, inak dostaneš poriadne facky! Prečo nosíš čižmy a ukáž ruky, ukáž. Fúj, Mišo, ty čo si robil, pre pána Jána?!“

„Moja mačka spadla do chlieva a ja som ju špinavú vyniesol na povalu,“ vyľakaným hlasom sa zveril mamke.

„Ty jedno neporiadne chlapčisko, no veď ja ti ukážem!“ kričala.

Cap-cap! Pras-pras! Puk-puk! Ozývalo sa.

„Au, au, mami to bolí!“ plakal.

„Ale ihneď sa prac do vane, mám ťa už plné zuby! Ja nešťastná stvora, čo som to za nezbedníka porodila!“

Vzala ho do rúk a ihneď, čo vošla do domu, vniesla ho do vane a sprcha sa začala.

„Vá, vá!“ reval Miško na plné ústa. „Mlč, ty jeden! Teraz ti poriadne vyrajbem ten tvoj špinavý zadok, ruky a potom všetko ostatné a už nikdy viac nepôjdeš k tým mačacím potvorám. Všetky ich pripravím do chutnej nedeľnej polievky!“

Na ďalší deň sa mama Miškovi ospravedlnila po tom, čo si spolu s mačkami spravili pekný pohodový deň na dvore a užili si to. Mama pochopila, že Miško mal v úmysle iba ochrániť pred nebezpečenstvom svojho kamaráta – kocúra Maxa.

Ján Andrášik

PUTOVANIE S VANKÚŠIKOM

Udo nebol obyčajným vankúšikom. Odo dňa, keď ho Stela dostala na Vianoce od Ježiška, stal sa jej najlepším kamarátom. Udo mal na sebe vyšité veľké oči, ústočká, dokonca aj vlasy, a tak sa podobal na ozajstného chlapčeka. Večer, keď si Stela ľahla do postele, silno objala Uda a on ju vedel odvieť aj na najvzdialenejšie miesta na planéte – na koniec sveta!

- Pozri sa cez okno na oblohu, čo tam vidíš? – pýtal sa Udo Stely.

- Vidím tam neskutočne veľa hviezd. – obdivovala oblohu Stela.

- A čo sú to hviezdy? – zvedavo sa na ňu pozeral Udo.

- Hviezdy sú mesiačikove pomocníčky, ibaže nie sú živé. Keď sa im vybije baterka, padnú dolu na Zem. Ale inak sú to iba obyčajné lampičky, ktoré nám svietia v noci. –hrdo odpovedala Stela.

- Vidíš, Stela, ty tam vidíš obyčajné lampičky. Ja však tam vidím mnoho usilovných tvorov, ktorí sa každodenne starajú o to, aby sme na Zemi nemali tmu. Pozri sa, ako sa hviezdy trbliecu, akoby medzi sebou neustále komunikovali a navzájom si pomáhali. – poučoval Stelu Udo.

- Mne mamka hovorila, že sú to iba veci, ako naša nočná lampa, ibaže omnoho väčšie, aby mohli osvietiť celú planétu. – s pyšným hlasom odvetila Stela.

- Niekedy, Stela, sa treba na veci pozeráť aj inými očami, iba potom sa uistíš, čo je vlastne pravda. – vysvetľoval Udo.

- Akože si mám vyšklbať svoje oči a položiť namiesto nich iné? – vyľakane odvetila Stela.

- Níe, ty trúbka! Pod' so mnou, však ti to ukážem. – Udo vyskočil a čakal na Stelu, aby vyrazili.

Stela silno objala Uda a už leteli vysoko ponad domy, kopce a rieky. Pozerala sa na domčeky, ktoré jej pripadali z výšky také maličké. Museli prejsť cez množstvo obláčikov, kým sa dostali k prvej hviezde. Stela sa veľmi čudovala, keď tam uvidela veľmi starú paniu. Volala sa Ela. Hviezda bola jej domčekom, o ktorý sa musela každodenne starať. Celé kráľovstvo pani Ely bolo obkolesené rôznymi trávnikmi, stromami a rastlinami.

- Na čo potrebujete, pani Ela, toľko rastlín? O to všetko sa vy staráte? – udivene sa pýtala Stela.

- Áno, dievčatko moje. V stebľách tráv a na stromoch sa ukrývajú milióny svätajánskych mušiek, ktorých brušká v noci svietia. Ja sa o ne musím starať, pretože inak by moja hviezda nesvietila. – tíško odpovedala pani Ela.

- A čo sa stane, keď sa už o ne nebudete môcť starať? – vyzvedala sa Stela.

- Keď sa o moje rastliny nebude mať kto starať, na oblohe uvidíš padajúcu hviezdu. – pokračovala Ela.

- A kde ona padne? – zaujímala sa Stela ďalej.

- Hviezdička nepadne nikde, to iba tak vyzerá, keď sa pozeráš na oblohu zo Zeme. Keď už nemôže vytvárať svetlo, hviezda sama vyhasne a zmizne. Ale vieš čo, Stelka, ja ti prezradím tajomstvo. (Stela prišla blízko k pani Ele, aby ich tajomstvo nikto nepočul.) Každá hviezdička, ktorá zmizne z oblohy, zostane navždy s nami a pozerá sa, či nám v noci nie je tma. Ak by sme sa báli tmy, iba by sme si položili rúčku na srdiečko a ona by nám pošepala, že sa nemusíme báť, lebo nás ona ochraňuje. – šepkala potíšku pani Ela.

- Hviezdičky sú akoby naši anjeli strážni? – potešila sa Stela.

- Presne tak, Stelka. – s dobrotivým úsmevom potvrdila pani Ela.

- A ja som si myslela, že sú to obyčajné lampičky na baterky. – hanblivo sklonila hlavu Stela.

Keď sa vrátili domov, Stela spokojne zaspala. Bola šťastná, že ju Udo opäť naučil niečo nové. Už viacej neverila všetkému, čo počula, ale najprv sa uistila, či je to naozaj pravda.

Odvtedy sa s Udom každý večer pozerali na oblohu a mávali hviezde Ele. Ona im vrátila pozdrav trblietavým tancom. Bol to ich tajomný rozhovor. Jedného večera však Ela nesvietila tak silno. Dokonca, keď jej Udo a Stela mávali, ona sa viacej nejagala. Ten večer Stela s Udom videli na oblohe padajúcu hviezdu. Stelka bola veľmi smutná, ale nechcela pred Udom plakať. Utekala rýchlo do postele a položila pravú ruku na srdiečko. Z tváre jej vyžaroval úsmev. Udo pozeral na Stelu prekvapene, ale Stela sa naďalej usmievala. Vedela, že pani Ela je pri nej a že ju ochraňuje. Bude to navždy ich tajomstvom.

Milina Čiliaková

MIŠO = NEZBEDNÍK?

Hovoria mi od malička, že som nezbedník, a ešte stále mi nepovedali, čo to slovko znamená, aký má význam a prečo vlastne tá nezbeda?

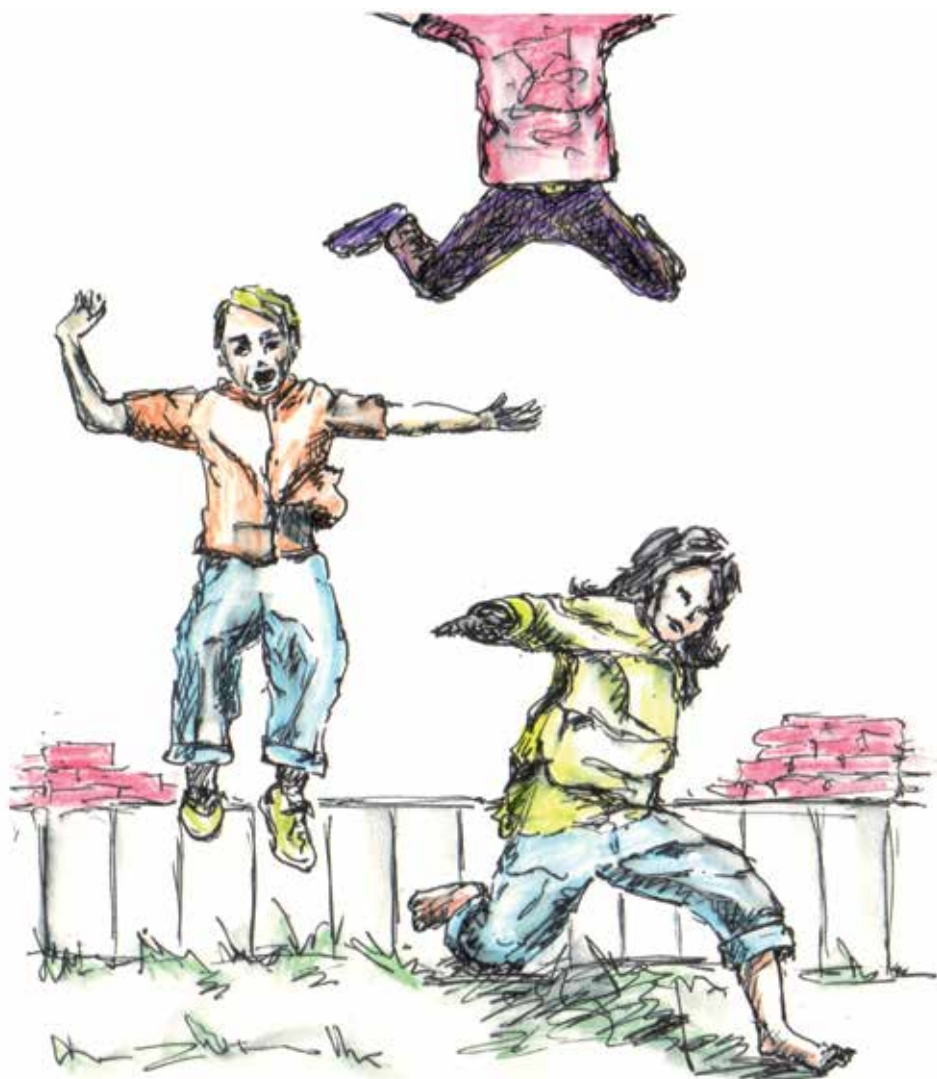
Cez leto som chodieval k starej mame na chatu. Keďže je chata pri Dunaji, vždy som sa chcel kúpať v tej krásnej rieke. Dokonca som v jeden deň skočil do vody celkom oblečený. Takú radosť mi urobila, že som sa nestihol ani vyzliecť. Keď stará mama videla, že z vody vychádzam oblečený a celkom mokrý, vykrikovala: „Ty Mišo, nezbedník, čo to stváraš...“ Počul som iba tolko a potom akoby som si zapchal uši. Nemyslím to vážne, ale už po tej nezbede som ďalej nepočúval, čo hovorila.

Druhý prípad s tým slovom bol, keď som si šiel pripraviť palacinky celkom sám... Našiel som u nás doma dve vajcia, múku, vodu, mlieko, cukor a soľ. Všetky prísady som zamiešal do jednej nádoby, zapol sporák, poriadne rozohrial panvicu a dal som sa do toho. Môj prvý pokus z palacinky nevyšiel nijako – prvá palacinka sa mi celá polepila a vyzerala nanič. Ani p od palacinky nevypadlo. Druhá takisto, tretia ešte horšie a už bola celá naša kuchyňa čierna – nevidel som si ani ukazovák pred očami. Rozhodol som sa, že všetko nechám tak, že sa viac ničoho nedotknem. A hľa, už to bolo tu: „Ty Mišo, nezbedník, zhorí nám dom!“ Počul som iba to, potom akoby som si znovu zapchal uši a nič. Zase mi nikto nepovedal, čo to slovo znamená ani kde som urobil chybu, a ešte stále mi to nebolo jasné.

Tretí pokus pochopiť slovo nezbedník vyzeral takto. Ráno sa zobudím, umyjem sa a rozmýšľam, čo si asi dnes oblečiem do školy. Pozerám sa von oknom, pokúšam sa odhaliť teplotu vzduchu, otváram, zatváram okno a rozmýšľam, či dlhé rukávy, či krátke. Už keď som sa rozhodol pre krátke, musel som si tričko vyžehliť, lebo by som vyzeral hrozne. Nechal som zohriať žehličku, tak ako ten palacinkár s palacinkami, lebo som už tušil, čo sa udeje. Keď som si všimol, že je dosť horúca, tak som sa dal do toho. A žehlím. Odrazu sa mi začala žehlička, akoby som to povedal, „zasekávať“ – ako keby sa nedala viacej pohnúť z miesta, lepila sa o tričko a driapala ho. Nešlo to už tak hladko. Jednoducho som nevedel, čo mám robiť ďalej, ale ani som nemusel nič vedieť – už som počul: „Ty Mišo, nezbedník, zničil si nové tričko, znovu si spôsobil skazu!“ Ale zase mi nikto nevysvetlil, čo je to tá nezbeda.

Teraz som už zrelší a pochopil som, čo to slovo znamená. Ale viete kedy? Iba vtedy, keď si babka so mnou posedela a povedala mi: „Miško, ten nezbedník v tebe je bláznivosť, ba dokonca zbojníctvo, ty si zbojník. Keď si skákal do Dunaja oblečený a nikto ti nepodal plavky a chcel si sa kúpať. Keď si piekol palacinky, nikto ti nepovedal, že potrebuješ panvicu potrieť s olejom, aby sa nepotrhali. Keď si žehlil nové tričko, nikto ti nepovedal, že do žehličky treba naliať destilovanú vodu. Chyba bola v nás, Miško náš, že sme ti neukázali, ako to všetko máš vykonať správne. Tak už teraz ti je jasné, čo znamená byť nezbedník?

Andrea Lačoková

HANKIN BICYKEL

Sú Vianoce. Nina pod stromček dostala svoj prvý bicykel. Krásny žltý bicykel. V ten deň mala z neho veľkú radosť. Veď predsa bude hneď na ňom uháňať. Bude to ozajstná parádička! Pravdupovediac, aj bola! Nina sa však nevedela bicyklovať, takže pokým bicykel nezvládla, prežila všeliaké tragické a komické momenty so svojou mamou. Učila sa bicyklovať tak, že ju mama vždy držala, aby nespadla. Najprv ani nevedela, ako má riadne na bicykli sedieť. Mnohokrát z bicykla spadla ako hruška, keď ju mama pustila. Hopcup a Nina bum. Už jej i napadlo, že s kariérou bicyklovania skončí, ale vďaka jej mame sa to nestalo. Mama bola vytrvalá v tom, aby jej milovaná dcéra zvládla bicyklovanie perfektne. Tak aj bolo! Dokonca jazdila tak, akoby to boli preteky. Rodičia boli šťastní, že sa jej tak darilo s bicyklom, lenže po čase sa jej zunovalo bicyklovať samej.

Ninina najlepšia priateľka Hana nemala bicykel. Hanka však po ňom veľmi túžila, a tak si dve priateľky premysleli, že urobia plán, ako nalákať Hankiných rodičov, aby jej kúpili bicykel. Jedného dňa Nina poprosila mamu, aby ju pustila na bicykli do školy, lebo Hanka je chorá. Mama súhlasila. Ale Nina oklamala mamku, že je Hanka chorá, aby Hankina mama videla tú scénu, ako Nina ide popri bicykli s Hankou pešo, aby šli spolu. Hankina mama predsa vedela, že je už jar a že sa blížia Hankine desiate narodeniny...

Krásny slnečný deň. Vrabce čvirikajú, stromy krásne voňajú, včely bzučia... Všetko sa zobudilo a ožilo. Je jar, 29. apríl. Hanka oslavuje svoje desiate narodeniny. Celý deň s mamou upratovali dom a chystali rôzne maškrty pre deti. Aj Hankin otec mal prísť z Nemecka. Hanka sa ho nemohla dočkať! Tešila sa tomu krásnemu dňu! Odbila piata hodina a priatelia začali prichádzať. Väčšinou jej darovali knihy, lebo Hanka veľmi rada číta. Hanka sa z toho veľmi tešila. Ale na ten moment, keď sfukovala sviečky na torte, nikdy nezabudne. Najprv jej priatelia a priateľky spievali pieseň, ktorú sa naučili na anglickom jazyku: „ ... happy birthday dear Hana, happy birthday to you“, a potom si Hanka v duchu povedala svoje pranie a sfúkla konečne sviečky. Keď sviečky zhasli, vo dverách kuchyne sa objavil otec spolu s prekrásnym ružovým bicyklom. Hanka bola taká šťastná, že v jednom okamihu nevedela, kde sa nachádza. Ale keď sa prebrala, videla okolo seba svojich priateľov, ktorí boli veľmi šťastní s ňou, lebo sa jej konečne vyplnilo želanie. Hanke bolo veľmi milo, že má takých úžasných priateľov. Po takom skvelom momente všetkým výborne chutili maškrty, torta, šáva a jednoducho najedli sa až do sýtosti!

Narodeniny sa vydarili krásne, ako Hanka tak i Nina mali úplnú radosť z toho, že Hanka dostala bicykel. Veď teraz sa konečne budú bicyklovať spolu! Hanku ešte len naučiť a bude to hurhaj! Veru aj bol! Keď Hanka prvýkrát spadla, veľmi plakala, podobne ako pred časom Nina. Boli tu i fázy, keď ju jazdenie nebavilo, pretože nie je celkom skvelá bicyklistka. Ale napokon to zvládla a spolu s Ninou sa tešili, že môžu jazdiť po celej Kovačici iba ony dve! Žiarili šťastím!

Prišlo konečne leto. Je ideálny čas, aby sa človek mohol kúpať v bazéne. Raz-dva a ber bicykle! O takých 20 minút už boli v Debeláči. Bazén práve čakal na tieto dve mladé slečinky. O deň neskôr spolu piknikovali. Každá doma napiekla koláče a ráno sa na bicykloch vybrali do lesíka, aby strávili spolu celý deň. Na ten deň v živote nezabudnú! Lepšie im ani nemohlo byť. Sú letné prázdniny, dve najlepšie priateľky v lesíku. Tento deň iba ony dve! Fakt, skvelá zábava!

Nina Halupa

Z OKNA HOP

Na prvom poschodí základnej školy mali žiaci druhého ročníka po skončenej hodine matematiky prestávku. Naobedovali sa a pätnásťminútový zvyšok prestávky sedeli vo svojich laviciach, pokým chlapec Adam nepovedal: No, deti, čo vy rátate? Pätnásť minút sedieť? Ja určite nie! A začal sa po triede prechádzať.

Cez otvorené okno prenikalo jarné slniečko, ktoré zahrievalo Adama.

Adam podišiel k oknu a túžobne sa pozeral von na ulicu, až pokým nedostal obrovský nápad.

Rýchlo poskočil k tabuli a začal kričať: – Deti-smeti, mám nápad, ideme vyskakovať cez okno!

Ostatní spolužiaci sa poobzerali a so strachom pozerali na Adama.

Katka vstala zo svojej lavice a začala kričať: – No, Adam, čo to táraš? Skákať cez okno? Ja to určite robiť nebudem!

Sadla si naspäť do lavice a nazlostená pozerala na svojho spolužiaka. Onedlho bolo z poslednej lavice počul hlas Braňa, ktorý bol prekvapený Adamovým nápadom.

- Ja skákať idem, bude že to super zážitok skákať z okna svojej školy.

Podišiel k Adamovi a niečo si tam spolu šepkali.

Čoskoro Braňo bol už na okne a hoop, už aj skočil, za ním skočil aj Adam.

Ostatní žiaci sa pozerali a zostali bez slova. Z chodby školskej budovy bolo počuť smiech Braňa a Adama. Vošli do triedy celí šťastní a prekvapení.

– Kamaráti, toto je určite super, ideme skákať zas, a hop, prvý skok, a hop, druhý skok. Ostatní sa pozerali jedni na druhých a o chvíľu všetci žiaci boli na okne.

Hop a hop a už nikto nebol vo učebni.

Po ukončenej prestávke pán učiteľ vošiel do učebne, ale žiakov tam nenašiel. Popozeral sa vľavo-vpravo – nikde nikoho.

Pozrel na okno a z ulice počul detský smiech a krik. Pozrie sa lepšie a vidí svojich pätnásť žiakov, ktorí sa rozprávajú o tom, ako budú skákať aj zajtra z okna na prestávke. Žiaci sa vrátili do učebne, kde ich čakal pán učiteľ pred tabuľou.

Posadali si na svoje miesta a so strachom pozerali na svojho učiteľa. Učiteľ nahnevane začal: – No, čo to robíte? Chcete sa zabiť?! Alebo zabijete mňa. Infarkt ma trafi z vás, deti.

Žiaci len pozerali, ale slovka učiteľovi nepovedali.

- No, poviete mi, či to bol nápad skákať cez okno?

Všetci čušia.

- Ešte raz sa vás pýtam, či to bol nápad?

Zase ani muk.

No dobre, keď už to nikto z vás neurobil, urobili ste to všetci a všetci teraz musíte pred tabuľou kľačať.

- Ale, pán učiteľ...

- Katka, povedal som všetci pred tabuľu kľačať!

Žiaci vstali zo svojich lavíc a kľakli si pred tabuľou...

Alena Kolárová

BLATOVÁ KRÁĽOVNÁ

Aj v ten piatok, ako aj každý deň, Anička prišla domov zo školy a už aj rozmýšľala, čo bude robiť. Dlhو tak rozmýšľala a prišla na to. Pôjde sa hrať k svojej kamarátke Martine. Opýtala sa mamy, či môže ísť, mama jej dovolila, ale prikázala jej, aby sa vrátila skôr, než sa zmrkne. Anička prisľúbila a ihneď odišla.

Keď prišla k Martine, veľmi pekne sa hrali aj rozprávali a ani si nevšimli, že sa zvečerilo. Anička si spomenula, čo jej mama povedala, a rýchlo bežala domov. Na Aničkino nešťastie uličné osvetlenie nefungovalo, tak bola úplná tma. Veľmi sa naľakala, lebo nič nevidela. Ani prst pred nosom. A ešte tie čudné zvuky z okolia. Bože môj... a za týmto kríčkom akoby niekto bol... strašné. Ešte aj tie psy čudne štekajú. Ako keby chceli Aničku vystrašiť. Veľmi sa zľakla a začala rýchlo bežať. Bežala, bežala a zrazu... pľuuuus... už aj bola v priekope...

Ajajaj, čo teraz? Vyšla z priekopy celá zablatená a rozrevala sa. V tej chvíli akoby zďaleka videla niekoho. Áno, bola to Aničkina mama. Predstavte si, ako reagovala, keď videla našu „krásavicu z blata“. Povedala jej: „Teraz sa ponáhľaj domov, a keď prídeme, budeme sa rozprávať!“ Keď prišli domov, domáci sa nemohli prestať čudovať. „Neviem, na čo sa tak pozeráte?“ opýtala sa mama. „Naša kráľovná okrem toho, že neposlúchla môj príkaz, ešte aj spadla do priekopy!“ Mama ihneď strhla Aničke tie blatové veci a hodila ich do práčky. „Mohla by som aj teba spolu s nimi položiť do práčky!“ skríkla mama na našu Aničku. Dievčatko sa rozrevalo a utieklo sa umyť do kúpeľne. Anička mala mladšieho brata Paľka, ktorý to všetko pozoroval a smial sa jej.

Ale, čo už, Anička bola potrestaná a nesmela ísť nikde. V pondelok ráno odišla do školy a ešte sa ani poriadne nevybalila, už sa jej spolužiaci začali vysmievať a volali ju „blatová kráľovná“. Aničke bolo veľmi ľúto, ale nevedela, čo má na to povedať.

Deti ju od toho dňa nevolali viac Anička, ale „blatová kráľovná“.

Alexandra Čmelíková

VODNÁ RÍŠA

Každé ráno spoza hory vychádzalo slniečko, ktoré svojimi lúčmi ob-sýpalo dedinku Petríkovo. Prvý dom v tejto dedinke bol práve Petrov. Prvé slnečné lúče vchádzali do jeho izby a každé ráno ho zobúdzali.

Stalo sa to aj prvý deň letných prázdnin. Keď mu prvý lúč poštekľil tvár, ihneď vstal z postele a vychystal sa na rybačku. Pozbieral udice, čižmy, vedrá a čiapku a bežal do susedného domu, v ktorom žil jeho priateľ Mirko. Vošiel do dvora a zakričal: „Vstávaj, Mirko, ideme na rybačku!” Mirkovi rodičia už boli hore. Pozvali Petra, aby si na hnojisku povyberal červy, kým oni zobudia Mirka. Keď boli červy prichystané, schystaný bol aj Mirko a spolu šli na rybačku na blízke jazero. Cestou k jazeru sa rozprávali o tom, akú rybu chcú chytiť. Rozprávali sa aj o iných živočíchoch, ktoré žijú pri jazere, keďže sa o tom učili na hodinách prírody a spoločnosti v treťom ročníku základnej školy. Prišli k jazeru, sadli si a začali chytať ryby.

Na prúty si obaja pokládli červíky a rybárčili. Čakajúc na úlovok rýb, Petrovi sa niečo chytilo na háčik. Potiahol ho to tak silne, že z brehu jazera spadol do vody. Ocitol sa v inom svete, v ríši vodných zvierat. Vylakaný, nevedel, kde sa ocitol. Vtom prišla k nemu rybka, ktorá sa ho opýtala, čo tu hľadá. Peter bol prekvapený, že ryba vie rozprávať. Odbehol od nej, ale zastavila ho korytnačka Sára, ktorá mu vysvetlila, kde sa nachádza. Korytnačka mu povedala, aby si sadol na jej pancier, že ho ona zavedie ku kráľovi Žguncovi. Kráľ Žgunec bol zlým kráľom. Bolo to vidno z toho, že mnoho rýb z jeho ríše sa vysťahovalo do iných riek a jazier. Dôvodom bolo, že kráľ Žgunec sa zmocnil striebornej perly, ktorá mala zvláštnu moc. Korytnačka mu povedala aj to, že kto vlastní perlu, je kráľom všetkých vodných zvierat v tomto jazere. Ona v Petrovi videla spásu z otroctva kráľa, a preto ho poprosila, aby mu perlu vzal. Peter zmätený z rečí korytnačky prišiel pred kráľa Žgunca.

Peter sa ho začal vypytovať, čo sa to nachádza nad jeho hlavou. Kráľ Žgunec odpovedal, že je to perla, s ktorou sa najviac pýši a ktorá mu zachováva kráľovskú moc. Peter mu začal rozprávať rozprávky o svojom živote. Žgunec vtom zaspal. Peter mu vzal perlu a uschoval si ju do úst. Rýchlo vybehol zo Žguncovho paláca a zbadal korytnačku. Ona vedela, čo sa stalo, a bola šťastná, že vodný svet bude mať nového kráľa, takého dobrého ako je Peter. Zaviedla ho na miesto, kde vošiel do vodnej ríše. Tu sa s ním rozlúčila a on jej sľúbil, že prinavrátí ryby do jazera. Potom ho vyhodila do rias.

Vtom sa Peter ocitol na brehu jazera. Z vody ho vytiahol priateľ Mirko, celý prestrašený z toho, čo sa stalo. Mirko mu povedal: „Veď si sa mohol utopiť, musíš dávať pozor, kde stúpaš!” Peter mu na to nič nepovedal, pretože bol celý zmätený. Vyplul z úst perlu a spomenul si na všetko, čo sa stalo, a na svoj sľub, ktorý dal korytnačke.

Anna Demrovská

TEN PEKNÝ OBLAK NAD KYSÁČOM

Rozmýšľala o ňom každý deň. Mihala maličkými zelenými očkami a hľadela na tú stranu, kde ležal Kysáč. Bola biela, s odtienkami modrej farby, ľahká ako páperie a takmer neviditeľná. Malilinká a nežná pozorovala Padinu a sledovala svojho brata, veľký modrý oblak. Spolu strážili Padinu a z tej veľkej výšky prepúšťali slnečné lúče na malú dedinku.

Veľký brat Oblak bol drsný a bezcitný. Keďže bol veľký, musel byť silný a krutý Oblak, ktorý dbal o svoju malučíčku sestričku. Mal na starosti Padinu a tiež jedným okom škúľil a pozoroval sestru. Keď ju niekto urazil alebo na ňu pozrel nepriateľským okom, tak tam hrmotalo a klepotalo že sa ozývala celá Padina. Skryl Slnko a nechal mocný Dážď padať na malú Padinu. A nepomáhal mu len dážď. Prišiel hneď aj veľký Hrom, bleskový a rýchly.

Nad Kysáčom bol pekný bledomodrý obláčik, ktorý sa ľavým očkom obzeral na Padinu každý deň. Padina nebola taká zaujímavá. Bola to práve ona, malulinká a ľahulinká, ktorú strážil starostlivý veľký brat Oblak. Videl ju len raz, keď sa mu očkami usmiala a mihalnicami pomaly mihala.

„Ach, tie krásne modré očka... A ten úsmev!“ spomínala si Oblakova sestrička. „Nech ho môžem objasť rukami a strážiť spolu s ním ten krásny Kysáč!“

Brat Oblak zbadal, že sestrička je zamyslená a že každodenne cestuje očkami po nebeskej oblohe. Opýtal sa jej: „O čom rozmýšľaš, sestrička?“ A keď mu oznámila, o čo ide, rozhneval sa a hneď zavolať Dážď a Hrom. Začala plakať a prosiť svojho brata, aby ten oblak nad Kysáčom netrestal. Oblak nad Kysáčom nevedel, že je doň zamilovaná. Veľký brat Oblak uvažoval sedem dní a sedem nocí o tom, čo má robiť. Uvažoval nahlas a celý sa zachmúril. Nad Padinou sedem dní bola takmer tma. Keď už rozhodol, pustil sa na cestu do Kysáča, nech vidí, aký bol ten oblak nad Kysáčom.

Prekvapenie. Oblak nad Kysáčom sa mu veľmi zapáčil. Vrátil sa späť nad Padinu a rozhodol sa sestričku odvieť nad Kysáč. Sestrička bola naraďostená a rýchlo sa pripravila na cestu. Bledomodrý obláčik nad Kysáčom stál a čakal. Keď k nemu prišla, nebeská obloha nad Kysáčom sa silne ligotala. Farby sa prelínali a utvárali krásnu dúhovú paletu.

Miroslava Ožvátová

OBSAH

Miroslava Ožvátová, FFUNS: <i>Tylová suknička</i>	3
Ján Andrášik, FFUNS: <i>Ako mačka spadla do chlieva</i>	5
Milina Čiliaková, FFUNS: <i>Putovanie s vankúšikom</i>	8
Andrea Lačoková, VŠOŠV: <i>Mišo nezbedník</i>	10
Nina Chalupová, FFUNS: <i>Hankin bicykel</i>	12
Alena Kolárová, FFUNS: <i>Z okna hop</i>	14
Alexandra Čmelíková, FFUNS: <i>Blatová kráľovná</i>	16
Anna Demrovská, FFUNS: <i>Vodná ríša</i>	18
Miroslava Ožvátová, FFUNS: <i>Ten pekný oblak nad Kysáčom</i>	20

Skratky:

FFUNS - Filozofická fakulta Univerzity v Novom Sade

VŠOŠV - Vysoká škola odborového štúdia pre vzdelávanie vychovávateľov v Novom Sade

Čar(b)ológ 8/2017 – literárne práce z detskej literatúry študentov Oddelenia slovakistiky Filozofickej fakulty v Novom Sade

Hlavná a zodpovedná redaktorka: prof. Dr. Jarmila Hodoličová

Jazyková úprava textov: prof. PaedDr. Ľudmila Liptáková, CSc.

Ilustrácie: prof. slovenčiny Zdenka Mária Madacká

Číslo financovala Národnostná rada slovenskej národnostnej menšiny v Srbsku

Vytlačil: Tampograf, Vršačka 17, 21 000 Nový Sad

Počet strán: 24

Náklad: 200

Adresa redakcie: Oddelenie slovakistiky, Dr. Zorana Đinđića 2, 21 000 Nový Sad

Kontakt: carbolog@gmail.com

jarmila.hodolicova@gmail.com

CIP – Каталогизација у публикацији
Библиотека Матице српске, Нови Сад

821.162. 4(497.11)-93

ČAR(B)OLÓG: slovenský študentský časopis literárnych prác z detskej literatúry/hlavná a zodpovedná redaktorka prof. Dr. Jarmila Hodoličová. – Roč. 1, č. 1 (2007) – Nový Sad: Oddelenie slovakistiky Filozofickej fakulty Univerzity v Novom Sade, 2007. Ilustr.: 24 cm.

Godišnje.

ISSN 2406-260X

COBISS.SR-ID 296163335

